

ΑΝΑΤΟΛΗ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΕΤΟΣ Β΄.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΦΥΛ. ΚΒ΄.

Ο ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ.

Εἰς δύο περίπου ὠρῶν ἀπὸ τοῦ Φαγι-
ῶν ἀπόστασιν, πρὸς δυσμὰς, ἔκειτο ὁ
ἀρχαῖος Λαβύρινθος. Ἐὰν δώσωμεν πί-
στιν εἰς τοὺς λόγους τοῦ Ἡροδότου, ὁ
πατὴρ τῆς ἱστορίας, ἐπισκεφθεὶς αὐτὸν,
ἠρίθμησε τὰ δωμάτια του καὶ εὔρεν αὐτὰ
3000, ἤτοι 1,500, εἰς τὸν ἄνω ὄροφον
καὶ ἰσάριθμα εἰς τὸν κάτω. Ἐπεσκέφθη
δὲ μόνον τὰ ἄνω, τῶν φυλάκων μὴ ἐπι-
τρεψάντων αὐτῷ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰ κά-
τω, ἐνθα ὑπῆρχον οἱ ἱεροὶ κροκόδει-
λοι καὶ οἱ τάφοι τῶν οἰκοδομησάντων
τὸν λαβύρινθον Βασιλέων. Ὁ Ἡρόδοτος
δὲν λέγει τί περιεῖχον τὰ δωμάτια τοῦ
ἄνω ὄροφου. Ἐκφράζει μόνον τὸν ἄπειρον
θαυμασμόν του ἐπὶ τοῖς ἐλιγμοῖς καὶ
ταῖς λοξοδρομίαις τοῦ μεγάλου τούτου
κτιρίου, διαρρουμένου εἰς δώδεκα μεγά-
λα διαμερίσματα, ὑποβασταζόμενα ὑπὸ
στηλῶν. Οἱ θόλοι αὐτῶν καὶ οἱ τοῖχοι
ἦσαν ἐκ λίθου. Διάφοροι δὲ γλυφαὶ ἐκό-
σμουσαν τοὺς τελευταίους.

Ἐν τινι τοῦ κτιρίου τούτου γωνίᾳ
ἠγχεῖρετο πυραμὶς ὕψους 46 ὀργυιῶν.

Ἐκοσμεῖτο δὲ αὕτη ὑπὸ μεγάλων γλυ-
φῶν καὶ εἰσῆρχετό τις εἰς αὐτὴν δι' ὑ-
ποχθονίου ὁδοῦ.

Ὁ Διόδωρος λέγει ὅτι ὁ Λαβύρινθος
εἶχεν ὕψος 318 ποδῶν. Πρὸ αὐτοῦ δὲ
ὑπῆρχε θαυμάσιον περιστήλιον ἐξ 160
στηλῶν. Ὁ Στράβων ἀποκάλει αὐτὸ
θαυμάσιον μέγαρον, συγχείμενον ἐξ ἄλ-
λων μεγάρων. Τὰ δωμάτια του ἐκαλύ-
πτοντο ὑπὸ σκέπης μονολίθου. Αἱ τοῦ
κτιρίου διαστάσεις ἐκατέρωθεν αὐτοῦ ἦ-
σαν 650 ποδῶν. Προστίθησι δὲ ὁ Στρά-
βων ὅτι, ὡς τῷ εἶπον, συνέκειτο ἐκ δώδε-
κα μεγάρων ὁ Λαβύρινθος, διότι δώδε-
κα ἦσαν τότε αἱ ἐπαρχίαι τῆς Αἰγύπτου
(αἵτινες ἐπὶ Σεσώστριος ἀνήλθον εἰς 36).
συνήθεια δὲ ὑπῆρχε νὰ συνέρχωνται εἰς
τὸν Λαβύρινθον οἱ ἀντιπρόσωποι, οἱ ἱε-
ρεῖς, καὶ αἱ ἱέρειαι τῶν ἐπαρχιῶν, ὅπως
συσκέπτονται περὶ τῶν κοινῶν καὶ θύω-
σιν ἐν αὐτῷ, ὅποταν ἦ τῶν περιστάσεων
σπουδαιότης ἀπῆται τοῦτο.

Ὁ Πλίνιος λέγει, ἐὰν δὲν λανθάνῃ ἡ-
μᾶς ἡ μνήμη, ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν του
ὑπῆρχεν εἰσέτι σῶος ὁ Λαβύρινθος, προ-
σθηόμενος ὅτι 500 ἔτη πρὸ τοῦ μεγά-

λου Ἀλεξάνδρου εὐνοῦχος τις τοῦ Βασιλέως Νεκτανάβιος ἐπεσκεύασεν αὐτὸν, ὑποστηρίξας διὰ ξύλων ἀκακίας βεδρασμένων εἰς ἔλαιον τὸ μέγα κτίριον, καὶ ὅτι ὑπῆρχεν ἐν αὐτῷ ἄγαλμα τοῦ Σεράπιδος, ἐκ σμαράγδου, ἐννέα πήγεων!

Ὅτι ὁ Λαβύρινθος ὑπῆρχεν ἐτι κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὸ βεβαίως καὶ ὁ Στράβων. Ἐκ τῆς Γενικῆς δὲ ἱστορίας γινώσκουμεν ὅτι καὶ τοὶ οἱ Ἀραβες ἐπειράθησαν νὰ καταστρέψωσι τὴν οἰκοδομὴν, μέρος αὐτῆς διετηρήθη μεσημβρινῶς τῆς λίμνης τοῦ Φαγιούμ· τὸ λείψανον δὲ τοῦτο ἀπεκάλουν οἱ ἑγχώριοι «Παλάτιον τοῦ Χάρωνος». Πρὸς ἐπίμετρον ὁ περιηγητὴς Μπελιζόνης λέγει ἐν τῇ «εἰς Αἴγυπτον περιηγήσει του», ὅτι εἶδε τὸ λείψανον τοῦτο καὶ δημοσιεύει σχέδιον τῆς πύλης τοῦ κτιρίου!

Μ' ὄλας ἐν τούτοις τὰς τῶν ἱστορικῶν ἀντιφάσεις, τὸ βεβαίον εἶναι ὅτι τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο ἐκίνει τὸν θαυμασμὸν τῶν Ἑλλήνων ἱστορικῶν προσεπιλεγόντων ὅτι τοῦτο ὑπερέβαινε πάντα τὰ περιφημότερα τῆς Ἑλλάδος οἰκοδομήματα.

Ἀλλὰ τίς ἦν ὁ οἰκοδομήσας τὸν Λαβύρινθον; Διὰ τίνα δὲ χρῆσιν ὠκοδόμησεν αὐτόν;

Ὁ Μανέθων ἀποδίδει τὴν κατασκευὴν τοῦ τῷ Λαβάρει, βασιλεῖ τῆς ΙΒ'. δυναστείας, ὠρίσαντι αὐτὸν ὡς τάφον του. Ὁ Διόδωρος λέγει ὅτι δώδεκα βασιλεῖς ὠκοδόμησαν αὐτόν, ὅπως τοῖς χρησιμεύσῃ ὡς τάφος. Ὁ Δημοτέλης διατείνεται ὅτι ἦτο κατοικία τοῦ βασιλέως Μοτερούδη, (ἡγεμόνος μηδαμῶς ὑπάρξαντος).

Ὁ Λυκίας ὑποστηρίζει ὅτι ἦτο τὸ ἀνάκτορον τοῦ Μοίριος. Ὁ Πομπώνιος Μέλ-λας λέγει ὅτι ὠκοδομήθη ὑπὸ τοῦ Ψαμμητίχου. Ὁ Πλίνιος ὅτι ἡγέρθη ὑπὸ τοῦ Τιτόου 3,600 ἔτη π. Χ. εἶτα ὁμως συμπεραίνει ὅτι θεωρεῖ αὐτὸ ὡς κτίριον ἀφιρωμένον τῷ Ἡλίῳ, ἐκλαβὼν τὰ δώδεκα διαμερίσματά του ὡς παριστῶντά τὰ δώδεκα σημεῖα τοῦ Ζωδιακοῦ κύκλου. Ὁ Γκάττερερ φρονεῖ καὶ αὐτὸς ὅτι ἦτο ὁ Λαβύρινθος συμβολικῆς παράστασις τῆς ἐτησίας τοῦ Ἡλίου πορείας. Ὁ Ρολλέν γνωματεύει ὅτι ἦτο συνένωσις θαυμασία δώδεκα ἀνακτόρων, ἀπεικονιζόντων τὰς δώδεκα τῆς Αἰγύπτου ἐπαρχίας, συμμερισθεῖς οὕτω τὴν γνῶμην τοῦ Στράβωνος ὅτι «ἀποὺ τέλος, χωρὶς οὐδὲ κἂν νὰ ἐπισκεφθῇ αὐτόν, ὑποστηρίζει ὅτι ἦτο μεγαλοπρεπὴς ναός!»

Αἱ γνῶμαι αὗται εἰσὶν, ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης, ἀντιφατικαὶ λίαν. Ὁ Ἡρόδοτος, οὕτινος τὴν γνῶμην θὰ ἐπρατιμῶμεν, περιγράφει τὸν Λαβύρινθον χωρὶς νὰ ὑποδεικνύῃ τὸν ἐγειραντα αὐτόν. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἔχομεν ἄλλους ἱστοριογράφους ἀρχαιοτέρους καὶ ἀξιόους πίστεως, δεόν νὰ παραδεχθῶμεν τὴν γνῶμην τοῦ Μανέθωνος, ὅστις ἀποδίδει, ὡς προέφημεν, τὴν ἔγερσιν τοῦ κτιρίου τῷ Λαβάρει, καίτοι ἡ ὀκταετίας τοῦ ρηθέντος βασιλεία δὲν καθιστᾷ ὀμοιολήθη τὴν ἰδέαν ὅτι οὗτος ἡγεῖρε τοιοῦτον κολοσσιαῖον οἰκοδόμημα μετὰ μιᾶς πυραμίδος ἐν διαστήματι τόσῳ ὀλιγοχρονίῳ. Δέον πρὸς δε νὰ παραδεχθῶμεν καὶ τὴν γνῶμην τοῦ ρηθέντος ἱερέως τῆς Ἡλιουπόλεως περὶ τοῦ προορισμοῦ τοῦ κτιρίου. Ἐπράκειτο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς τά-

φος τοῦ μνησθέντος βασιλέως. Μὴ φανῆ δὲ τοῦτο παράδοξον, διότι ἀφοῦ οἱ Φαραῶ ἡγεῖραν κολοσσιαίας πυραμίδας ὅπως ταφῶσιν ὑπὸ τὸν ὄγκόν των, ἀφοῦ ὁ Ἀμασις ἠθέλησε νὰ ταφῇ ἐν τῇ γαστρί σφιγγός, καὶ ὁ Μοῖρις ἐν τῷ πυθμένι λίμνης, διατι νὰ μὴ παραδεχθῶμεν ὅτι καὶ ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος Φαραῶ ἠθέλησε νὰ ταφῇ ἐν μεγαλοπρεπεστάτῳ κτιρίῳ;

Ὡς ὁμως αἱ 3,000 τῶν δωματίων τοῦ Λαβυρίνθου, αἱ στήλαι τῶν 12 μεγάλων διαμερισμάτων του, αἱ στήλαι τοῦ περιστηλίου του, ὁ ὑπερμεγέθης Σέραπικς, ἡ πυραμὶς, κτλ. δὲν σώζονται ποσῶς, οὔτε κἂν ἐρείπια αὐτῶν διατηροῦνται; Τὸ πρᾶγμα καταντᾷ μυστήριον! Καθόσον οὔτε κατοικίαι πολλαὶ ὑπάρχουσιν ἐκεῖ, ἵνα ὑποθέσωμεν ὅτι ἐκτίσθησαν ἐκ τοῦ ὑλικοῦ τῶν μνημείων τούτων, οὔτε πόλις τοιαύτη εἶναι τὸ Φαγιούμ, ὥστε νὰ ὑποθεσωμεν ὅτι διὰ τοῦ ὑλικοῦ τῶν μνημείων ἐκείνων ἐκτίσθη αὕτη, ὡς ἄλλοτε ἡ Φοστάτη ἐκτίσθη διὰ τοῦ ὑλικοῦ τῆς Μέμφιδος, ἢ τὸ Κάϊρον διὰ τοῦ τῆς Φοστάτης, ἢ ἡ Ἀλεξάνδρεια διὰ τοῦ ὑλικοῦ τῶν πόλεων τοῦ Δέλτα. Ἡ ἐπαρχία τοῦ Φαγιούμ δὲν ἔχει ἄλλο ἢ τὴν περικυκλοῦσαν αὐτὴν ἄμμον τῆς ἐρήμου. Ὁ Λεσέφιος, ὅπως λύση τὸ πρόβλημα ἀκόπως, διατείνεται ὅτι ἀνεκαλύψε τὰ ἐρείπια τοῦ Λαβυρίνθου! Οὕτω, χάρις τῇ μαρτυρίᾳ αὐτοῦ καὶ τῷ σχεδίῳ τῆς Πύλης τοῦ Μπελιζόνη, ἢ ὑπαρξίς τοῦ ἀχανοῦς οἰκοδομήματος, ἂν ὄχι ἄλλο, τοῦλάχιστον ἀπεδείχθη!

Νὰ ὑποθέσωμεν πάλιν ὅτι ὁ Ἡρόδοτος, ὁ Διόδωρος, ὁ Στράβων καὶ ὁ Πλί-

νιος ἐψεύσθησαν καὶ ὅτι Λαβύρινθος οὐδέποτε ὑπῆρξε; Καὶ τοῦτο τὸ θεωροῦμεν τολμηρόν.

Δὲν ἐκφέρομεν λοιπὸν γνῶμην, ἀφίνοντες τὸ ἔργον εἰς τοὺς Αἰγυπτιαλόγους καὶ ἄλλους σοφοὺς, τοὺς δυναμένους ν' ἀποτολμήσωσι τοῦτο.

Ο ΖΩΙΚΟΣ ΜΑΓΝΗΤΙΣΜΟΣ.

Α'.

Ἱστορικῶς ἐξετάζοντες τὸν ἄνθρωπον, εὐρίσκομεν ὅτι κατ' ἀρχὰς ὁ γενναϊότερος καὶ επιχειρηματικώτερος, ὑποσχόμενος τοῖς ὀμοφύλοις του νίκην τινὰ, εἰσβολὴν, ἢ κατάκτησιν, ἐγένετο ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν πρὸς διεκπεραίωσιν τοῦ ἔργου. Πολλάκις ἄωρος θάνατος, προδοσία ἢ τι ἄλλο μετεβίβαζε τὴν ἀρχηγίαν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸν ἕτερον τολμητῆαν.

Διὰ τοῦτο βλέπομεν ὅτι κατ' ἀρχὰς πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῶν ἀνθρώπων ἦσαν πολεμικαὶ, καὶ ὅτι ἀκολούθως αὗται, συνελθοῦσαι εἰς κοινωνίας μᾶλλον συστηματικὰς, ἐξέλεγον ἀρχηγούς, λαμβάνοντες αὐτοὺς πάντοτε ἐκ τῶν φιλοπολέμων, ἢ, ὅπως μεταχειρισθῶμεν τὴν σημερινὴν ἑκφρασιν, ἐκ τῶν στρατιωτικῶν.

Ἡ ἀνθρωπότης ὁμως, ἔχουσα ἀνάγκην καὶ ἠθικῆς ποδηγητέσεως, ἠσθάνθη ὅτι δεῖται θρησκείας· ἐφ' ὅσον δὲ διετέλει πλειότερον πρὸς τὴν βαρβαρότητα προσκεκολλημένη, ἐπὶ τοσοῦτον ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην ὑλικῆς λατρείας καὶ διηνεκοῦς παρουσίας διδασκάλου τινὸς, ὀδηγοῦντος τὸν ἄνθρωπον πῶς νὰ κατευνάξῃ τὴν ὀργὴν τῶν διαφόρων Θεοτήτων. Διὰ τοῦτο οἱ πρῶτοι ἀρχηγοὶ ὑπῆρξαν ἱερεῖς συγχρόνως καὶ πολεμισταί. Ταχέως ὁμως ἐνόησαν τὰ πλήθη ὅτι, ἢ εἰς τὸ αἷμα βεβαμμένη χεὶρ δὲν ἦτο κατάλληλος νὰ ἱερούργῃ, ὅτι κακῶς δύναται τις νὰ ὑπηρετήσῃ

ἐν βωμῶ σὺγχρόνως καὶ ἐν πεδίῳ μάχης, καὶ ὀλίγον ἀπέδιδον ἑκτοτε οἱ ἄνθρωποι σεβασμὸν εἰς πρόσωπα παρεκτρεπόμενα ὡς αὐτοί, καὶ ὡς αὐτοὶ ἐγκληματοῦντα.

Ἄνθρωποι ἄλλοι, εὐφυεῖς, νοήσαντες τότε ὅτι ἠδύναντο νὰ καταστῶσιν εὐκόλως οἱ κύριοι καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν κυβερνῶντων, ἤλθον εἰς συνθήκην μετὰ τῶν ἀρχηγῶν καὶ ἔλαβον τὴν ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν, ὑποσχεθέντες νὰ υποστηρίξωσι τὴν πολιτικὴν ἐξουσίαν τῶν ἀρχόντων, νὰ θεοποιήσωσιν αὐτοὺς, καὶ νὰ τοὺς καταστήσωσι σεβαστοὺς παρὰ τῷ λαῷ. Οὕτως ἐφάνη ἐν τῷ μέσῳ τὸ ἰσρατιεῖον, ὅπερ μετ' οὐ πολὺ κατάρθρωσε νὰ ὑποσκελίσῃ δυνάστας τε καὶ λαοὺς καὶ νὰ καταστῇ ὁ μόνος κλάδος, ὁ διαχειριζόμενος θείας χάριτας καὶ διαθέτων θείους κεραυνούς. Τοιοῦτοτρόπως οἱ λαοὶ ἐσέβοντο καὶ ἐφοβοῦντο τοὺς ἰσραεῖς ὅσον καὶ αὐτοὺς τοὺς Θεοὺς, οὗς οὗτοι ἀντεπροσώπευον ἐν τῇ γῇ.

Ἄλλ' ὅπως τηρήσωσι διαρκῆ τὴν ὑπερφυσικὴν αὐτῶν δύναμιν, εἶδον ὅτι δὲν ἤρουν πλέον οἱ λόγοι, τὰ θυμιάματα, τὰ θύματα, τὰ ἄμφια, ἢ σιγὴ τῶν δασῶν καὶ τῶν ναῶν ἢ ἰσρότης. Ἐβλεπον ὅτι ὀλίγη θρασύτης ἠδύνατο ν' ἀνατρέψῃ αὐτά. Ἐσκέρθησαν τότε νὰ προλάβωσι τὸν ἐπαπειλοῦντα αὐτοὺς κίνδυνον, ὑποστηρίζοντες ἑαυτοὺς διὰ θαυμάτων. Τῷ ὄντι, πᾶσαι αἱ θρησκεῖαι βλέπομεν ὅτι ἐπέδειξαν ἡμῖν θαύματα, ὡς νὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἦσαν πᾶσαι ἀληθεῖς καὶ ἐκ Θεοῦ ἀπορρέουσαι.

Δὲν παραδεχόμεθα βεβαίως τὴν τῶν πρώτων χριστιανῶν γνώμην ὅτι τὰ θαύματα τῶν διαφόρων θρησκείων τοῦ πολυθεϊσμοῦ ἦσαν ἔργα τοῦ διαβόλου. Θὰ εὐρίσκομεν λογικωτέρων τὴν ἀρνήσιν τῶν θαυμάτων ἐξ ὀλοκλήρου. Πῶς ὅμως ν' ἀρνηθῆτις γεγονότα μαρτυρούμενα ὑπὸ τόσων ἀξιοπίστων ἱστορικῶν; Ἀφοῦ πιστεύομεν ὅτι ἡ πολιορκία τῆς Τροίας συνέβη, διότι τοῦτο μαρτυρεῖ εἰς καὶ μόνος ποιητής,

διὰ τὴν νὰ μὴ πιστεύσωμεν ὅτι ἐγένοντο θαύματα, μαρτυρούμενα ὑπὸ τόσων ἀξιοπίστων συγγραφέων;

Ἐν ἐποχαῖς, καθ' ἃς δὲν ὑπῆρχον ὑπουργεῖα τοῦ πολέμου καὶ τῶν ἐξωτερικῶν, αἱ ἐκστρατεῖαι, αἱ συνθήκαι περὶ εἰρήνης, καὶ πᾶν εἴτι ἀφεώρα εἰς τὸ δημόσιον δίκαιον, ἐναπετίθεντο εἰς τὴν αὐθαρεσίαν μόνου τοῦ ἀρχόντος, ἀκολούθως δὲ καὶ τῶν προκρίτων. Ὁ λαὸς ὅμως, ὅστις οὐδὲν ἐκέρδιζεν ἐκ τῶν τοιούτων γεγονότων, δυσκόλως θὰ ὑπεβάλλετο τυφλῶς εἰς τὴν δάθεσιν τοῦ ὀδηγούντος αὐτὸν εἰς σφαγὴν. Ἀνάγκη πᾶσα λοιπὸν τῆς παρεμβάσεως τῶν Θεῶν, πρὸς ὑποστήριξιν τῶν βουλήσεων τοῦ ἡγεμόνος. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἰδρύθησαν τὰ μαντεῖα. Ἰσραεῖς θεόπνευστοὶ καὶ Πυθίαι φοιτῶντες μετὰ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ἠνωρθωμέναις καὶ τὸ στόμα ἀφρίζον, προέλεγον τὸ μέλλον καὶ ἔδιδον ἀπάντησιν εἰς πᾶσαν ἀπευθυνομένην αὐτοῖς ἐρώτησιν.

Καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ δὲν δύναμεθα νὰ ἀποδώσωμεν τῇ διαβολικῇ συνεργείᾳ τοὺς χρησμούς, ἀλλ' οὐδὲ ν' ἀρνηθῶμεν αὐτοὺς, καθόσον ἀξιοπίστοι ἱστορικοὶ μαρτυροῦσι περὶ τῆς ἀληθείας τῶν.

Ἦρέπει λοιπὸν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι τὰ τε θαύματα καὶ οἱ χρησμοὶ ἦσαν πραγματικὰ γεγονότα. Τινὲς ἐσκέφθησαν ὅτι τὸ ζήτημα λύεται ἐὰν, ὡς προείρηται, ἀμφισβητήσωμεν πάντως αὐτά. Ἐλέχθη ὅτι οἱ χρησμοὶ ἐδίδοντο πονηρῶς καὶ μετὰ διαφορομένην ἔννοιαν, ὡς, φέρ' εἰπεῖν, ἤεις ἀφίεις οὐ θνήξεις ἐν πολέμῳ. κτλ. Ἀλλὰ παρατηροῦμεν ὅτι εἰς ἑκατὸν χρησμούς μόνις ἀπαντῶσι 5—10 διπορούμενοι, ἐνῶ οἱ λοιποὶ εἰσὶν εὐκρινεῖς, ὀριστικοί, καὶ καθαρότατοι. Ἄντι νὰ λύσωμεν τὸ ζήτημα διὰ τῆς σπάθης τοῦ Ἀλεξάνδρου, δὲν εἶναι καλλίτερον νὰ πράξωμεν τοῦτο διὰ τῆς λογικῆς τοῦ Λογγίνου;

Οἱ ἀρχαῖοι ἰσραεῖς δὲν ἦσαν μόνον ἰατροὶ

τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ καὶ τοῦ σώματος. Ὁ ἀσθενὴς ὁ τιθέμενος ὑπὸ θεραπείαν καὶ γέφυρον πεποθήσθαι εἰς τὴν θέλησιν τοῦ ἱατροῦ, ἐκομίζετο εἰς τοὺς ναοὺς, ἢ εἰς τὰ δάση καὶ ἄντρα, τὰ ἱερὰ τοῖς Θεοῖς. Ἐκεῖ διὰ νηστειῶν καὶ τελετῶν, ἀγνώστων ἡμῖν, ἀπεκοιμίζον αὐτόν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὕπνου, ὁ ἀσθενὴς, ἐρωτώμενος, ὑπεδείκνυε τὸ πάθος τοῦ καὶ ὑπηγόρευε τὰ πρὸς ἴασιν αὐτοῦ κατάλληλα φάρμακα.

Ἐν ὀλίγοις, τὰ θαύματα, οἱ χρησμοὶ, καὶ ἡ ἱατρικὴ τῶν ἀρχαίων δὲν ἐξηγοῦνται ἄλλως ἢ διὰ τῆς ὑπάρξεως μυστικῆς τινος ἐπιστήμης, ἧς κάτοχον ἦν τὸ ἰσρατιεῖον, καὶ ἧτις μετεδίδετο ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, ἄχρηστος οὐ ἐξέλιπον οἱ ἰσραεῖς τῆς πολυθείας, καὶ μετ' αὐτῶν ἡ ἀπόκρυφος αὕτη ἐπιστήμη.

Β΄.

Ὁ ὕλιστικώτερος τῶν ποιητῶν εἶπεν: αὐχλὶ ἐν τῷ ἄδῃ ἢ ἐν τοῖς ἄστροις τοῦ οὐρανοῦ, ἀλλ' ἐν ἡμῖν ἐνοικεῖ τὸ πνεῦμα, ὅπερ ἐκτὸς ἡμῶν ἐνεργεῖ.»

Ἀποδεδειγμένον δὲ εἶναι γεγονὸς ὅτι συμπάθεια ἀναπτύσσεται πολλάκις μεταξὺ πρωτόγενῶν μηδεμίαν σχέσιν ἐχόντων, συμπάθεια, ἧτις καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ζῶα ἀπαντᾷ.

Πολλάκις—καὶ τοῦτο εἶναι ἐπίσης γεγονὸς—καθ' ὕπνον προβλέπομεν συμβάντα, ἐπακολουθοῦντα μετ' οὐ πολὺ. Τίς δὲ ἀγνοεῖ τὴν ὑπαρξιν τῶν προκισθημάτων;

Οὐδεὶς δύναται ν' ἀρνηθῇ ὅτι τὸ βλέμμα ἔχει πολλάκις εἰδικὴν τινα δύναμιν. Τίς, φερ' εἰπεῖν, ἔχων ὀφθαλμοὺς φαιοὺς ἢ γλαυκοὺς δύναται ἐπὶ μακρὸν νὰ ἀτενίσῃ δύο ἐπίσης ἀτενίζοντας αὐτὸν μέλανες ὀφθαλμοὺς, χωρὶς νὰ ταπεινώσῃ τὸ βλέμμα;

Πρὸ τινῶν ἐτῶν διέτρεχε τὴν Εὐρώπην δαμαστὴς τις θηρίων, ζῆσας μονήρης ἐφ' ἱκανὸν χρόνον ἐν μέσῳ τῶν ἀπεράντων δασῶν τῆς μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς, ὅστις συνέδεσε

φιλίαν μετὰ λεόντων, τίγρεων, ὑαινῶν, πανθήρων καὶ ἄλλων παραπλησίων ζῶων. Ὁ δαμαστὴς οὗτος ἐνώπιον τοῦ πλήθους τῶν Εὐρωπαϊκῶν πόλεων εἰσῆρχετο εἰς τοὺς κλωβοὺς τοιούτων θηρίων, ἐθάπτευεν αὐτὰ, καὶ ἔπαιζε μετ' αὐτῶν ἀβλαβῶς. Κατὰ τὴν ἐξήγησιν ἦν αὐτὸς ὁ δαμαστὴς ἔδωκε τοῦ φαινομένου τούτου, τὸ θαῦμα ὠφέλιμο εἰς τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ ἑαυτοῦ βλέμματος ἐπὶ τῶν θηρίων.

Διὰ τοῦτο καὶ ὁ λαὸς, πεισθεὶς περὶ τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἐξώγκωσεν αὐτὴν, πιστεύσας ἀρχαῖα παραδόσεις περὶ καταστροφῶν, ἃς δύναται δῆθεν νὰ ἐπενέγκῃ βᾶσκανος ὀφθαλμὸς, περὶ θανάτου τῶν νηπίων κτλ.

Κατὰ τὸν Β΄. μ. Χ. αἰῶνα ὁ Λούκιος Ἀπουλεῖος, καταδικασθεὶς ἐπὶ μαγεῖα, ἀπήγγειλε λόγον ἐνώπιον τοῦ Ἀνθυπάτου τῆς Ἀφρικῆς, δι' οὗ ἐξέφραξε τὴν γνώμην ὅτι, ἡ ψυχὴ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὕπνου, ὅστις προκλήθη διὰ ἀσμάτων βαυκαλιστικῶν ἢ ἀρωματωδῶν ὀσμών, ἐλευθερουμένη τοῦ φαρμάκου τῆς σαρκίου, καὶ ἀναπτύσσουσα τὴν πρωτογενῆ ἀθάνατον καὶ θεῖαν ἐνεργεῖάν της, δρᾷ τὰ μέλλοντα καὶ τὰ μακρὰν αὐτῆς συμβαίνοντα.

Ὁ σύγχρονος τοῦ ρηθέντος Ἀθηναγόρας, γράψας ἀπολογία τῶν χριστιανισμοῦ, λέγει: «ἡ ψυχὴ προλέγει τὰ μέλλοντα ἢ θεραπεύει ἀσθενείας.»

Ὁ Τερτουλλιανὸς, ὁ Ἁγ. Αὐγουστῖνος, καὶ ὁ μέγας Γρηγόριος τὴν αὐτὴν ιδιότητα ἀπέδιδον τῇ ψυχῇ.

Ὁ Κορνήλιος Ἀγρίππας, κατὰ τὴν αὐτὴν ἀκμάσας ἐποχὴν, ἀναγνωρίζων καὶ αὐτὸς τὴν τοιαύτην τῆς ψυχῆς ιδιότητα, λέγει ὅτι ἡ ψυχὴ, ὅπως ποιῇ τὰς τοιαύτας ἐκδρομὰς, ἔχει ἀνάγκην 24 ὥρῶν ἀναπαύσεως.

Κατὰ τὸν ἐπόμενον αἰῶνα ὁ Ὁγέρτος Φερριεὶς ὑπεστήριξεν ὅτι ἡ ψυχὴ ἔχει τοσαύτην

δύναμιν, ὥστε ὅταν θέλῃ νὰ ἐπιτύχῃ τι ἐπ' ἀγαθῷ σκοπῷ παρά τινος ἄλλου προσώπου, τὸ ἐπιτυγχάνει ἀλανθάστως, ἀρκεῖ μόνον τὸ πρόσωπον τοῦτο νὰ μὴ ἀντιτάξῃ ἀπέχθειαν εἰς τὸν ἐπιδιωκόμενον ἀγαθὸν σκοπόν. » Προστίθῃσι δὲ ὅτι πολλάκις ἐθεράπευεν ὁ ἴδιος διαφόρους, πάσχοντας ὀδονταλγίαν.

Ὁ μέγας Βάκων τὴν ιδιότητα ταύτην ἀποδίδει εἰς πάντα τὰ ὄντα καὶ φέρει ὡς παράδειγμα τὴν ἐπιρροήν, ἣν ὁ μαγνίτης ἐξασκᾷ ἐπὶ τοῦ σιδήρου.

Ὁ Βάν Χέλμων λαλεῖ ἔπειτα καθαρώς περὶ μαγνητισμοῦ καὶ ἀποκαλεῖ αὐτὸν « ἀπόκρυφον δύναμιν, δι' ἧς ὁ ἀπὸν ἐπιδρᾷ ἐπὶ τοῦ ἀπόντος ἢ διὰ τῆς ἑλξεως, ἢ διὰ τῆς ὤσεως » λέγει πρὸς δε ὅτι ἐν τῷ αἵματι ὑπάρχει ἐκστατική τις δύναμις, ἣτις, ὑπ' ἀκατακλήτου ὠθυομένη πόθου, ἀποσπᾷ τὸ πνεῦμα ἀπὸ τῆς ὕλης καὶ τὸ ἀναγκάζει νὰ ἐνεργήσῃ ἐπὶ τῶν ἀπόντων.

Καὶ κατὰ τὸν ΙΖ' αἰῶνα ὁ Βαννίνης, ὁ Μάτζουελ, ὁ Φερρέριος καὶ ὁ Μπορέλ ὑπεστήριζαν ὅσα καὶ οἱ μνησθέντες.

Ἄλλ' ἀνεξαρτήτως τῆς ἰδέας ὅτι ὑπῆρχεν ἐπιστήμη γνωστὴ μόνον τοῖς ἱερεῦσι, μεταδοθεῖσα ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, καὶ παραλείποντες ν' ἀναφέρωμεν Σίμωνα τὸν μάγον, τὸν Ἀλκούινον, τὸν Νοστραδάμον τὸν Πέτρον Ἀμπάνον καὶ ἄλλους, ἀς ἀκολουθήσωμεν τὰ γεγονότα, ἐξ ὧν θέλομεν ἀρυσθῆ τρία τινά.

Α'. Ὅτι ὁ ζωϊκὸς μαγνητισμὸς ἦτο γνωστὸς τοῖς πρὸ τοῦ Μέσμερ σοφοῖς.

Β'. Ὅτι οὗτοι δὲν ἐζήτησαν νὰ εὕρωσι τὴν ἰδέαν ταύτην ἐν τοῖς βιβλίοις τῆς κλασικῆς ἀρχαιότητος, ἀλλ' ὅτι συνέλαβον αὐτὴν κατόπιν πειραμάτων καὶ σπουδῶν ἐν αὐτῇ τῇ φύσει, καί,

Γ'. Ὅτι ὁ μαγνητισμὸς δὲν εἶναι ἐφεύρεσις ἀγύρτου τινὸς ἢ ἐνθουσιαστικῆς ἀπάτης, ἀλλ' ἰδέα ἀνδρῶν σπουδαίων καὶ γνώμη ἐθνῶν ὀλοκλήρων. (Ἐπεταὶ τὸ τέλος).

Ἡ ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΗ.

ΔΙΗΓΗΜΑ

(Ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ)

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγ. φυλ.).

Δ'.

Τὸ φθινόπωρον ἐχώρει πρὸς τὸ τέλος του. Τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἐπιπτον κιτρινωπά, τὸ χόρτα ἤδη ἀπεξηραίνοντο, καὶ ἡ γελόεσσα Φιέζολε παρουσιάζετο τότε εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ξένου ὠχρὰ καὶ ἔρημος. Ἦτο νύξ τοῦ Νοεμβρίου μηνὸς ψυχρὰ καὶ χιονώδης. Πνεύματα ἀνέμου, μακινωδῶς δονοῦντα τοὺς κλάδους τῶν ἀπογυμνωθέντων δένδρων, ἐχάνοντο ὀλολύζοντα εἰς τὰ σπῆλαια τῶν βράχων καὶ ὁ διαπεραστικὸς ὄμβρος, ὅστις κατήρχετο παγετώδης, ἐπατάγει εἰς τοὺς ἕλους τῶν θυρίδων τῆς δυστυχοῦς Μαρίας.

Ἡ νύξ ἐκείνη ὑπῆρξε δι' αὐτὴν φρικώδης! Ὁ ἀδελφός της, μνηθεὶς τὸ μυστήριον, εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον τῆς Μαρίας καὶ μετὰ τῆς γαλήνης ἐκείνης τῆς προαγγελούσης τρομερὰν καταιγίδα, ἔστη ἀπέναντι τῆς ἀδελφῆς του. Ἡ δυστυχὴς, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ, συναντήσασα τοὺς τοῦ ἀδελφοῦ της ἐξακοντίζοντας φλόγας ἀκαταμαχῆτου ὀργῆς, ἠσθάνθη ἑαυτὴν ὑποδουλωθεῖσαν, καὶ ἀκουσίως εὗρεθι γονυκλινῆς παρὰ τοὺς πόδας του μὲ τὰς χεῖρας ἠνωμένας.

— Μαρία, εἶπεν ὁ δικηγόρος μὲ φρικώδη τόνον, διατί γονυπετεῖς ἀπέναντί μου; ἡ θέσις αὕτη εἶναι ἀξία διὰ μόνους τοὺς ἐνόχους, καὶ σύ. . . .

— Ἐγὼ . . . ἠμάρτησα καὶ μέγα εἶναι τὸ ἀμάρτημά μου, ὦ ἀδελφέ· ἀλλὰ τὰ τόσα ὑπ' ἐμοῦ χυθέντα δάκρυα, εἰσὶν ἱκανὰ νὰ τὸ ἐξαγνίσωσι.

— Ἀθλίαι! ἀπήντησεν ὁ δικηγόρος φρενητιῶν, ἀγνοεῖς εἰς ποίαν ἀτιμίαν ἐπιξίεις τὸ ὄνομά μου. . . . κατηραμένη!

— ὦ Ἐρνέστε, Ἐρνέστε! μὴ καταστήσης

τὴν θέσιν μου φρικωδέστεραν. Αἰτῶ συγγνώμην!

— Ἀλλὰ, ἀθλίαι, δὲν εἶσαι ἀξία συγγνώμης.

— Λοιπὸν, εἶπεν ἀποφασιστικῆ ἡ Μαρία, ἐὰν τὸ ἐγκλημά μου εἶναι τοσοῦτον μέγα, τότε ἐγκατάλειψόν με εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ὠμοῦ πεπρωμένου, ὅπερ μ' ἐπιζητεῖ ὡς θυμὰ του.

— Αὖριον, ἀπεκρίνατο οὗτος, πρέπει νὰ ἐγκαταλείψῃς τὸ οἶκημα τοῦτο, ὅπερ τοσοῦτον ἀναξίως ἠτίμασας. Ἀπὸ τοῦδε ἔσει μονήρης ἐν τῷ κόσμῳ· ὁ ἀδελφός σου παύει πλέον ὑπάρχων διὰ σέ.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἔφυγεν ὡς ἀστραπὴ.

Ἡ Μαρία, μείνασα μόνη, ἔστρεψε πέριξ τὸ βλέμμα ὡς παράφρων. Οὔτε δάκρυ ἐφάνη εἰς τὰ ἀπεξηραμένα της βλέφαρα καί, ὅτε μετὰ δύο ὥρας εἰσῆλθεν ἡ ὑπηρετὶς Λουκία, εὗρεν αὐτὴν εἰσέτι γονυπετὴ εἰς τὴν θέσιν μετανουούσης Εὐας.

Ἡ ἔφοδος ἐκείνη τῶν νέων σπασμῶν, ἐπετάχυνε τὴν ὥραν τοῦ τοκετοῦ, διὸ καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης μὲ φρικώδεις πόνους. Τρομερὸς πυρετὸς τὴν κατεβίβρωσεν· ἐπὶ τέλους μεταξὺ φρικωδῶν στεναγμῶν καὶ τρομερῶν σπασμῶν, ἔφερεν εἰς τὸ φῶς χαριστάτην παιδίσκη.

Ὅπότεν ἡ Μαρία ἤκουσε τὸ πρῶτον κλαυθμύρισμα, λάμπρις χαρᾶς ἐξήστραψεν εἰς τὸ πρόσωπόν της. Τὴν ἐμελλεν ἐὰν ὁ ἀδελφός της τὴν ἀπεσκοράκιζε τῆς οἰκίας, ἀφοῦ τῇ ἄφινε τὸν καρπὸν τοῦ ἔρωτός της; Ὁ Θεὸς δὲν προστατεύει τάχα τὰ πτηνὰ τοῦ οὐρανοῦ; δὲν προφυλάσσει αὐτὰ ἀπὸ τῶν καταιγίδων, δὲν τὰ τρέφει;

— Θὰ ἴδης· ἔλεγε πρὸς τὴν παιδίσκη, καταφιλοῦσα αὐτὴν, θὰ ἴδης· ὁ Θεὸς θέλει λάβει εὐσπλαγχνίαν καὶ δι' ἡμᾶς.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐπανελάθε τὰς δυνάμεις της καὶ μετὰ νέαν τοῦ ἀδελφοῦ της

ἐπίπληξιν, ὥφειλε νὰ φύγῃ τοῦ οἴκου. Τὰ δάκρυα τῆς ὑπηρετίδος ἦσαν ἀνεξάντλητα καὶ ὁ ἀποχωρισμὸς ὑπῆρξε φρικώδης καὶ λυπηρὸς.

Συλλέξασα τὰ ὀλίγα της ἐνδύματα, ἡ Μαρία, ὀδυρομένη ἀπεχαιρέτησε τὴν μητρικὴν οἰκίαν, καὶ λαβοῦσα τὴν τηλύγετον εἰς τὰς ἀγκάλας της, ἐπορεύθη εἰς τὸ κοιμητήριον· ἔχυσε πικρὰ δάκρυα ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς μητρὸς της, κατηπάσθη τὴν βεβρηγμένην γῆν, καὶ ἀποκόψασα ζωηρὸν τι ἄνθος, ἔριψεν αὐτὸ εἰς τὸν κόλπον της ὡς μόνον καὶ διαρκὲς ἐνθύμημα· μετὰ ταῦτα ἀνεχώρησε.

Διελθοῦσα ἀπαξασπᾶσας τὰς τῆς δυστυχίας ὁδοὺς, ἡ Μαρία, εὗρεθι μετὰ τρεῖς μῆνας ὡς θαλαμηπόλος παρὰ τινι οἰκογενεῖα ἐν Σιένη. Ἐνεργητικὴ εἰς τὰς ἐργασίας της, πιστὴ καὶ ἐξαιρέτου χαρακτῆρος, ἐφείλκυσε ἐν μικρῷ διαστήματι τὴν ἀγάπην τῶν Κυριῶν της. Πέντε παρῆλθον ἔτη, ἀν οὐχὶ εὐδαιμονίας, τοῦλάχιστον ἡρέμου βίου. Ἐπειδὴ δὲ αἱ ἐργασίαι της δὲν ἦσαν πολλαί, τῇ ἐναπέμενεν ὁ ἀπαιτούμενος χρόνος, ὅπως ἐπιδοθῆ εἰς τὴν ἀνατροφήν τῆς θυγατρὸς της, ἣτις, ἐξαισίου οὔσα πνεύματος καὶ ἐξαιρέτου βουλήσεως, ἐμάνθανε μετὰ ζέσεως πᾶν εἶτι ἡ μήτηρ τὴν ἐδίδασκεν. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ Μαρία ἔπεσε βαρέως ἀσθενής. Αἱ μεγαλήτεραι κατεβλήθησαν τῶν φροντίδων, καί, ἀν ἡ ὑπαρξίς της ἐξησφαλίσθη, ἔπαθεν ὁμως ἡ ὑπασίς της· ἡ Μαρία ἐτυφλώθη!

Οἱ Κύριοι της θὰ τὴν διετήρουν ἐν τῇ οἰκίᾳ των, ἐὰν τὰ δυστυχήματα δὲν τοὺς παρεκλόουθουν, διότι, ἐπιδοθέντες εἰς τὰ πολιτικά, ἠναγκάσθησαν νὰ ἐγκαταλείψωσι τὰ κτήματά των, ἅτινα καὶ ἐδημεύθησαν, καὶ ν' ἀναχωρήσωσι.

Τὶ πλέον ἠδύνατο ἡ δυστυχὴς Μαρία νὰ πράξῃ; Ἡ πενία καὶ οἱ κλαυθμοὶ ἦσαν τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ ἐγκλημάτος της. Διέμεινε ἐπὶ μικρὸν εἰσέτι ἐν Σιένη, ἀλλ' αἰδομένη νὰ

ριφθῆ εἰς τὴν εὐσπλαγγίαν τῶν διαβητῶν, ἐν χώρᾳ ἔνθα ἅπαντες τὴν ἐγίνωσκον, ἐκίνησε πρὸς τὴν Φλωρεντίαν μετὰ τῆς μικρᾶς Ἰουλιέττης.

Ἦτο συγκινητικὸν τῷ ὄντι θέαμα νὰ βλέπη τις τὴν πτωχὴν ἀόμματον ὀδηγομένην ὑπὸ πενταετοῦς μόλις παιδίσκης, ὁρεγούσης τὴν χεῖρα τοῖς διαβάταις καὶ μετὰ φωνῆς τροφερᾶς καὶ συγκεκινημένης ζητούσης ἐλεημοσύνην καὶ λεγούσης,

— Κύριε, εὐσπλαγγίσθητι τὴν πτωχὴν μου μητέρα, ἥτις δὲν βλέπει.

Ἄλλ' ἐὰν τις τῇ ἔριπτε νόμισμά τι εἰς τὴν χεῖρα, ἄλλοι τὴν ἀπέπεμπε μεθ' ὕβρων, ἂν τὴν ἐνοιῶν ἀδυνατοῦσα νὰ ἐνοήσῃ, ἐπανελάμβανεν εἰς τὴν μητέρα της, κατασπαράσσουσα οὕτω πῶς τὴν εὐαίσθητον καρδίαν της. Ταπεινοφροσύνη, ἐπίμονοι προσπάθειαι καὶ κόποι μὲ αἱματώδη δάκρυα μεμιγμένοι, ἦσαν ἡ καθημερινὴ τῆς περιπλανωμένης ἐκείνης μικρᾶς οἰκογενεῖας τροφή. Ἡ Μαρία, κεκμηκυῖα καὶ ἀδυνατοῦσα νὰ ὑποφέρῃ τὴν καὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ χεῖρονα ταύτην ζωὴν, καὶ αἰσθανομένη ἑαυτὴν καθ' ἐλάχιστην ἀδυνατοῦσαν καὶ ἀποθαρρυνομένην, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Φιέζολε.

— ὦ! ναί, ἔλεγε, θὰ ἐπανακάμψω εἰς τὴν πατρίδα μου! καὶ ἡ γῆ ἐκείνη, ἐφ' ἧς τὸ πρῶτον ἀνέπνευσα, ἄς λάβῃ καὶ τὴν τελευταίαν πνοήν μου. Θὰ ὑπάγω πρὸς τὸν ἀδελφόν μου, θὰ ριφθῶ εἰς τοὺς πόδας του, καὶ θὰ τῷ εἶπω: ὦ Ἐρνέστε, δὲν εἶναι, ὄχι, δὲν εἶναι ἡ ἀδελφή σου, ἥτις σὲ ἐξορκίζει, εἶναι ἡ μήτηρ ἐγκαταλελειμμένης παιδίσκης, πτωχὴ τις ἀόμματος, αἰτουμένη παρὰ σοῦ εὐσπλαγγίαν. Θὰ τῷ εἶπω ὅτι ἐπαθον τόσα, ὅτι τοσοῦτον ἐκλαυσα, ὥστε ἀζιούμαι, ἂν οὐχὶ τῆς συγχωρήσεώς σου, τοῦλάχιστον τῆς συμπαθείας σου.

Ταῦτα εἰπούσα, ἔλαβεν ἀποφασιστικῶς ἀπὸ τῆς χειρὸς τὴν μικρὰν Ἰουλιέττην, καὶ

— Ἄγωμεν, τῇ εἶπεν, ἄγωμεν εἰς Φιέζολε.

Ἄλλ' ὀλίγον τι προῦχώρησεν ἡ δυστυχὴς καὶ πάραυτα διελύθη εἰς δάκρυα. Ἡ ἀτυχὴς ἐνεθυμήθη ὅτι ἤτο πλέον τυφλή. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ὁ Θεὸς ἔλαβεν οἶκτον δι' αὐτήν.

Ε΄.

Ὁρασιότατη τοῦ ἔκρου ἡμέρᾳ ἐχώρει πρὸς τὸ τέλος τῆς. Αἱ τελευταῖαι φλογώδεις τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες ἐχρῶσαν τὸν θόλον τῆς ἐκκλησίας τῆς Φιέζολε καὶ ὡσεὶ κεχρυσωμένον στέμμα ἐπεκάθητο ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν ὑψηλῶν αἰγείρων τῶν ἀπέναντι αὐτῆς εὐρισσομένων.

Ὅσον ὠραία καὶ εὐγενὴς εἶναι ἡ Φιέζολε! Αὕτη δεσπόζει τῆς εὐρυχώρου τοῦ Ἄρνου διασφάγος, ἥστις, ἐπάργωγος διαβρέχει τοὺς πόδας τῶν οἰκιῶν, ἵνα καταδροσίῃ τὸν σχεδὸν φλογώδη αὐχμὸν. Ἐντεῦθεν δύναται τις νὰ θαυμάσῃ τὴν ὠρασιότατην Φλωρεντίαν, ἥς τινος οἱ ἑκατὸν θόλοι, ὑψούμενοι εἰς τὸν οὐρανὸν, φαίνονται ἀγερώχως δεικνύοντες τῷ θεατῇ τὰ φωταυγῆ αὐτῶν μαρμάρινα χρώματα τὰ ἀντανεκλῶντα τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας.

Ἐπὶ τῆς ἀπὸ Φιέζολε λοιπὸν εἰς Φλωρεντίαν ἀγούσης, καὶ ὅτε μὲν ἀνωφεροῦς, ὅτε δὲ ἐλικοειδοῦς ἀπὸ τοῦ ὄρους φαινομένης ὁδοῦ, διεκρίνετο γυνὴ τις μετὰ τινος κορασίου βραδέως βηματίζουσα. Ἐπὶ τοῦ ὠραίου, καὶ τοῦ πελιδνοῦ τῆς γυναικὸς προσώπου, ἐφωτοβόλει ὡς θεῖον διάδημα γαλήνιός τις καὶ καθαρὰ ἀγαλλίασις.

Ὅταν ἤκουσε τὸ σήμαντρον τοῦ Ave Maria χαιρετοῦν τὴν πρὸς τὸ τέλος τῆς ἄγουσαν ἡμέραν, γλυκεῖα συγκίνησις ἔκαμε τὴν καρδίαν της νὰ πάλλῃ. Ὁ γνωστὸς αὐτῇ ἐκεῖνος ἦχος, τῇ ἐνεθύμιζε χιλίας ἀγίας ἀναμνήσεις. Ἡ δυστυχὴς, ἐγονυπέτησε καὶ προσυχῆθη ἐν μέσῃ τῇ ὁδῷ.

Ἡ νεῆνις ἐγονυπέτησε παρ' αὐτῇ καὶ ἀτενίζουσα τὴν μητέρα της μετ' ἀθώου καὶ ἀδόλου ὕφους:

— Μητέρα, τῇ εἶπε, δὲν σ' ὠδήγησα εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὸ ἤξεύρεις;

Αὕτη δὲ τῇ ἀπάντησεν οὕτως.

— Ἰουλιέττα! ὁ Θεὸς εἶναι πανταχοῦ γονυπέτησον καὶ δέου πρὸς τὸν Ὑψιστον μετ' ἐμοῦ.

Ἡ μικρὰ νεῆνις ὑπήκουσε καὶ ὑψώσασα τὰς μικρὰς χεῖρας πρὸς τ' ἄνω, ἐπανελάβεν ἃν Ave Maria.

Σύννοος τις καὶ ὑπομελάνως ἐνδεδυμένος κύριος, διέβηκε τὴν ἔρημον ἐκείνην ὁδόν. Πλησιάζας δὲ τὴν νεάνίδα, εἶδεν αὐτὴν ὀρέγουσαν τὴν χεῖρα καὶ λέγουσαν.

— Κύριε, λάβετε οἶκτον διὰ τὴν πτωχὴν μητέρα μου, ἥτις δὲν βλέπει.

Ὁ Κύριος ἐκεῖνος ἐστράφη, καὶ ἰδὼν τὸ ὠραῖον τῆς Ἰουλιέττης πρόσωπον, ἔλαβε νόμισμά τι καὶ τῇ εἶπε,

— Λάβε, ἀθῶα μικρὰ, δὸς τὸ νόμισμα τοῦτο τῇ μητρί σου καὶ εἶπε αὐτῇ νὰ δέηται ὑπὲρ τῆς μητρός μου καὶ . . . ὑπὲρ ἐμοῦ.

— ὦ! κύριε, προσέθηκεν ἡ παιδίσκη, μὴ ἀμφιβάλλετε ὅτι καγὼ χάριν τῆς μητρός σας θὰ εἶπω ἀπάσας τὰς προσευχὰς ἅς τινες ἔμαθον παρὰ τῆς μητρός μου.

— Εὐχαριστῶ, φιλότατη, ἀλλ' εἰπέ μοι, πῶς ὀνομάζεσαι;

— Ἰουλιέττα!

— Τὸ ὄνομα τῆς μητρός μου! εἶπε στενάξας ὁ ἀγνωστος κύριος. Καὶ ποία εἶναι ἡ ἡλικία σου;

Ἡ Ἰουλιέττα ἐσκέφθη ἐπὶ μικρὸν εἶτα στραφεῖσα πρὸς τὴν μητέρα της:

— Μητέρα, εἶπε, ποία εἶναι ἡ ἡλικία μου;

Ἡ Μαρία δὲν ἀπεκρίθη. Ἡ καρδία της ἐλύγισεν ὑπὸ τοῦ πόνου. Μόλις ὁ κύριος ἐκεῖνος ὠμίλησεν, ἡ Μαρία ἠσθάνθη τὴν φωνὴν του εἰσερχομένην εἰς τὰ ἔγκατα τῆς

καρδίας της: ἀνεγνώρισε τὸν ἀδελφόν της! Ἄλλ' ἡ Ἰουλιέττα, νομίσασα ὅτι ἡ μήτηρ της δὲν τὴν ἤκουσεν, ἐπανελάβε τὴν ἐρώτησιν, πρὸς ἣν ἡ Μαρία δακρυρροῦσα ἀπάντησε,

— Δὲν εἶναι εἰσέτι ἐξαετῆς, κύριε.

Ἡ Φωνὴ ἐκείνη εἶχε τοιαύτην ἔκφρασιν πόνου, ὥστε ὁ δικηγόρος ἠσθάνθη τὴν καρδίαν του σπαρασσομένην. Μετὰ τινος στιγμᾶς τὴν ἠρώτησε,

— Πῶς ὀνομάζεσαι; πτωχὴ ἀόμματος;

— Μαρία, προσέθηκεν ἡ γυνὴ ἐγείρασθαι τὴν κεφαλὴν.

— Μαρία! ἐφώνησεν ἐκπληκτος ὁ Ἐρνέστος.

— Ναί! Μαρία ἐξηκολούθησεν ἡ τυφλὴ ἡ ἀδελφὴ σου, ἥτις διωκομένη ὑπὸ μυρίων παθημάτων, θῦμα ἐγκλήματός τινος, ἦλθε συρρομένη καὶ μετὰ βίας μέχρι τῆς Φιέζολε διὰ νὰ σοὶ ζητήσῃ ἐλεημοσύνην! καὶ οὐχὶ δι' ἑαυτὴν, ὦ Ἐρνέστε, ἐξηκολούθει ὀδυρομένη, οὐχὶ δι' ἐμὲ, ἥτις αἰσθάνομαι ἐμαυτὴν ἀναξίαν, ἀλλὰ διὰ τὴν πτωχὴν ταύτην παιδίσκην. Ὅταν δ' ἐγὼ ἀποθάνω, διηγῆθητι αὐτῇ τὴν ἱστορίαν τῆς πτωχῆς ἐγκαταλελειμμένης: ἐν πρὸς ἐν διηγῆθητι αὐτῇ τὰ παθήματά μου καὶ δεῖξον αὐτῇ τὸ ἐξ ἀκανθῶν διάδημα, ὑπὲρ ἐγὼ μόνη, μόνη ἐγὼ κατέβρεξα δι' αἱματηρῶν δακρῶν. Λάβε οἶκτον, Ἐρνέστε, λάβε οἶκτον δι' αὐτήν.

Ὁ Ἐρνέστος ἐκλαίειν οἱ λόγοι τῆς Μαρίας τὸν συνεκίνησαν. ἤνοιξε τότε τοὺς βραχίονας καὶ,

— Ἐδῶ, Μαρία, τῇ εἶπεν, ἐλθὲ ἐδῶ εἰς τὰς ἀγκάλας μου: ἐγὼ ἐχρεώστων νὰ σοὶ ζητήσω συγγνώμην, ἐγὼ ἐστάθην ὁ ἀχαριστος. Κακοῦργος εἶναι ὁ ἐγκαταλιμπάνων εἰς τὴν δυστυχίαν τοὺς ἄλλους, καγὼ σ' ἐγκατέλειψα: ἀλλ' ἀφ' ἴς ἡμέρας ἀνεχώρησες δὲν καθυσύχασα πλέον: σκιά τις, ὠργισμένη πάνυ, πανταχοῦ μὲ παρεκολούθει: καὶ ὡς τιμωρὸς

Νέμεσις μὲ αἵματηρὰς πτέρυγας μοι ἔτυπτε τὰς παρειάς.

Ἄδελφός τε καὶ ἀδελφὴ περιπτύξαντο ἀλλήλους· οὐδέποτε ἐδοκίμασαν ἐν τῷ βίῳ των ὠραιότεραν στιγμὴν.

Παρήλθεν ἔτος δλόκληρον ἀφ' ἧς ἡμέρας ἡ Μαρία ἐπανέυρε τὸν ἀδελφόν της καὶ συνέζη μετ' αὐτοῦ καὶ τῆς Ἰουλιέττης της. Ἡ νέα οικογένεια ἀπῆλθε τῆς ὠραίας ἐκείνης καὶ γλυκείας εἰρήνης, ἣτις καταμεθύσκει καὶ ἐξάπτει τὴν ψυχὴν! Οὐ μὴν ἀλλὰ, ἡ κακοδαίμων Μαρία, ἕνεκα τῶν πολλῶν παθημάτων, ἔπεσε βραχέως ἀσθενής. Τὴν προσέβαλεν ἡ φθίσις. Ἐγίνωσκεν ὅτι δὲν ἠδύνατο ν' ἀναρρώσῃ, ἐγίνωσκεν ὅτι τάχιστα θά ἦνοῦτο μετὰ τῆς μητρὸς της. Κατὰ τὴν δύσιν τοῦ Ἡλίου ὠραίας τινὸς φθινοπωρινῆς ἡμέρας ἡ Μαρία ἐκάλεσε τὸν Ἐρνέστον, τὴν Ἰουλιέτταν καὶ τὴν γηραιὰν Λουκίαν καὶ μετὰ γαληνιαίας φωνῆς τοῖς εἶπε :

— Τὸ τέλος τοῦ βίου μου προσεγγίζει· μείνατε παρ' ἐμοὶ καὶ προσκαλέσατε ἱερέα τινά.

Ἠάρματα ἡ διαταγὴ της ἐξετελέσθη καὶ ἱερεὺς τις τοῦ τάγματος τῶν Φραγκισκανῶν μετὰ ἐν τῆς ὥρας τέταρτον εἰσῆρχετο εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἄμα εἶδεν ὁ ἱερεὺς τὴν Μαρίαν, ὠχρίασε, καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους, ἐπλησίασε τὴν ψυχορραγοῦσαν, λέγων αὐτῇ μετὰ διακεκομμένης φωνῆς,

— Ἰδοῦ, ὦ θύγατερ, πάρειμι.

— Καλῶς ἤλατε, πάτερ, εἶπεν ἡ Μαρία· ἐγὼ ἀποθνήσκω· ἡμάρτησα, πάτερ μου, ἐν τῷ ἐνθουσιασμῷ τοῦ ὑπερβολικοῦ ἔρωτός μου· ἠγάπησα νέον δοκισθέντα μοι αἰώνιον πίστιν, τὸν ἠγάπησα ὡς ἀγαπᾷ τις τὰς ἡλιακὰς τῆς πατρίδος του ἀκτῖνας, ὡς ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ τοὺς Ἀγγέλους του· καὶ εἰσέτι τὸν ἀγαπᾷ. Ὡ! ἐὰν ὁ ἔρωσ μου οὗτος, ὃν εἰσέτι τρέφω, εἶναι ἀμάρτημα, συγχώρησόν μοι Θεέ!

Καὶ ἐνταῦθα εἰσέγησε, διότι ἡ φωνὴ της ἐξέλειπεν.

Ὁ Φραγκισκανὸς ἐκράτει μεταξὺ τῶν πυρεσσοῦσῶν αὐτοῦ χειρῶν τὰς παγωμένας τῆς Μαρίας χεῖρας, καὶ τὰ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ρέοντα δάκρυα, ἐκάθηντο ἐπὶ τῆς γενειάδος του ὡς σταγόνες δρόσου ἐπὶ φύλλων ἀποξηρανθέντος χόρτου.

Ἡ Μαρία συνεκέντρωσεν ἀπάσας αὐτῆς τὰς δυνάμεις καὶ εἶπε,

— Δότε μοι τὴν Ἰουλιέτταν μου, ἵνα τῇ δώσω τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν, ἀκολούθως ἀνοίξατε τὴν θυρίδα, ὅπως ἀναπνεύσω ἅπαξ εἰσέτι πνοὴν τινὰ τῆς αὔρας ἐκείνης, ἣτις ἠσπάσατο τὸ καθαρὸν ἄλλοτε καὶ παρθενικὸν πρόσωπόν μου. . . ἀνοί. . . ξάτε. .

Μετ' ὀλίγον δὲν ὑπῆρχε πλέον!

Ὁ ἱερεὺς ἠτένισε τὸ γαλήνιον ἐκεῖνο πρόσωπον καὶ προσκολλήσας τὰ φλεγόμενα χεῖλη του ἐπὶ τῶν χλιαρῶν εἰσέτι τῆς ἐκπνευσάσης χειλέων, ἐπέθηκεν ἀσπασμόν· ἀκολούθως, ἐν τῇ ὑπερβολῇ τῆς ζῶηροτέρας λύπης, ἐφώνησεν,

— Εὐχαριστῶ τὸν Θεόν, ὦ Μαρία, διότι τοιαύτην σὲ παραλαμβάνει εἰς τὰς ἀγκάλας του. Ἐνουμένη μετ' ἐμοῦ, θά ἔζησ τὸν βίον τῆς κολάσεως, διότι τὴν τύχην σου θά συνέδεις μεθ' ἐνὸς μητροκτόνου!

Ὁ οὕτω πως ὀμιλῶν ἱερεὺς, ἦτον ὁ Ἐρρίκος, ὁ ἄπιστος τῆς ἀθλίας Μαρίας ἐραστής.

Ἡ Μαρία ἐτάφη παρὰ τὸν τάφον τῆς μητρὸς της.

Διὰ πολλὰ μετὰ ταῦτα ἔτη, περὶ τὸ λυκόφως ἐκάστης ἡμέρας, ἐφαίνοντο κύριός τις καὶ νεανίς τις, εἰσερχόμενοι εἰς τὸ κοιμητήριον καὶ ἰστάμενοι ἐπὶ τοῦ μνήματος τῆς δυστυχούς Μαρίας. Ἐνῶ δὲ ὁ κύριος συγκεκινημένος προσπύχετο, ἡ παιδίσκη ἐρ-

ραῖνε μὲ ἄνθη τὴν αὐχμηρὰν ἐκείνην γῆν.

Οὗτοι δὲ ἦσαν, ὁ δικηγόρος Ἐρνέστος καὶ ἡ μικρὰ Ἰουλιέττα.

ΤΑ ΕΠΙ ΤΩΝ ΠΛΑΝΗΤΩΝ ΟΝΤΑ.

Ἡ ἀρχὴ τῶν ἄλλων πλανητῶν εἶναι ἡ αὐτὴ καὶ ἡ τῆς γῆς. Ἀπαντες ἤρξαντο διὰ τῆς ἀεριώδους καταστάσεως, κατ' ἀρχὰς δ' ὑπῆρξαν ἀληθεῖς αὐτόφωτοι ἥλιοι, οἵτινες ἀπεψύχθησαν, συνεπυκνώθησαν, ἐκαλύφθησαν διὰ στερεοῦ φλοιοῦ, διήλθον δι' ἀναλόγων φυσικοχημικῶν μετασχηματισμῶν, καὶ εἶδον τὴν στοιχειώδη ζῶην ἐμφανιζομένην ἐν τῷ μυχῷ τῶν υδάτων, καθ' ἣν ἐποχὴν οἱ ἀνόργανοι ἐξελιγμοὶ ὑπεχώρουν εἰς τὸν πρῶτον ὀργανικὸν σχηματισμόν. Ἡ μεγάλη ἡλιακὴ νεφελογένεσις, ἔδωκεν αὐτοῖς διαδοχικῶς γένεσιν δι' ἐπιτάσεως τῆς περιστροφικῆς αὐτῆς κινήσεως, καὶ διαδοχικῶς ἀπεσπᾶσθησαν ἐκ τοῦ ἰσημερινοῦ τοῦ τεραστίου φακοῦ, ὁ Ποσειδῶν, ὁ Οὐρανός, ὁ Κρόνος, οἱ μικροσκοπικοὶ πλανῆται, ὁ Ἄρης, ἡ Γῆ, ἡ Ἀφροδίτη καὶ ὁ Ἑρμῆς καὶ διαδοχικῶς ἐπίσης, εἰς ἐποχὰς λίαν ἀπ' ἀλλήλων ἀφεσώσας, ἕκαστος πλανῆτης διήλθε διὰ τῆς αὐτῆς ἀνελικτικῆς μεθόδου. Ἡ ἀρχὴ λοιπὸν εἶναι ἡ αὐτὴ ἡ αὐτὴ χημικὴ προκαταρκτικὴ σύνθεσις· αἱ αὐταὶ οὐσίαι· αἱ αὐταὶ δυνάμεις· οἱ αὐτοὶ νόμοι· ἡ αὐτὴ οἰογένεια· αἱ αὐταὶ τύχαι. Υἱοὶ τοῦ ἡλίου, μείναντες ὑπὸ τὰς προστατευτικὰς αὐτοῦ ἀκτῖνας καὶ ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν αὐτοῦ διατελοῦντες, κυβερνώμενοι ἐν κοινῇ συμφωνίᾳ ὑπὸ τῆς κεντρικῆς αὐτοῦ δυνάμεως, οἱ πλανῆται δὲ, εἶναι ξένοι πρὸς ἀλλήλους, οὔτε ριζικῶς πρὸς ἀλλήλους διαφέρουσιν. Ὁ βραδύς αὐτῶν σχηματισμὸς ὑπῆρξεν ἀνάλογος πρὸς τὸν σχηματισμὸν τῶν ἐπὶ γῆς φυτῶν καὶ ζῶων.

Ἐξεληθόντες ἐκ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς πηγῆς, ὑπέστησαν ἀλλοιώσεις βραδείας ὡς ἐκ τῆς δια-

φόρου ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἀποστάσεως αὐτῶν, τῆς μάζης, τοῦ ὄγκου, τῆς κινήσεως, τῆς θερμοκρασίας, καὶ σήμερον οἱ σχετικοὶ αὐτῶν κάτοικοι, ἐκ πρώτης ὄψεως οὐδεμίαν παρέχουσιν ἀλλήλοις ὁμοιότητα, μὴ ὁμοιάζοντες ἀλλήλοις πλείοτερον ἢ ὅσον ὁ ἵππος τῷ κυπρίνῳ, ὁ ἄνθρωπος τῇ χρυσαλλίδι, ὁ ἵπποπόταμος τῷ περικαλλεῖ παραδεισειῶ πτηνῷ, καὶ ἡ ὑψίκομος δρυς τῷ ροδοφόρῳ θάμνω. Ἄλλ' ὅπως ἀναλύοντες τὴν ὀργανικὴν σύστασιν τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ πιθήκου, τοῦ ἵππου, τοῦ κερχάρου, τοῦ κροκοδείλου ἢ τοῦ στρουθοῦ, ἀνευρίσκομεν τὴν αὐτὴν ἀρχὴν τῶν συστατικῶν αὐτῶν μορίων, τὸν αὐτὸν ζωϊκὸν τύπον, τὴν αὐτὴν συγγένειαν, οὕτω πως, ἂν ἐγνωρίζομεν τὴν φύσιν τῆς ζωῆς ἐφ' ἐνὸς ἐκάστου τῶν πλανητῶν, θά ἀνευρίσκομεν ἐν ἀρχῇ κοινότητά τινὰ καταγωγῆς, μὲ διαφορὰς ἀναποκρινόμενας εἰς τὴν φύσιν καὶ τὴν εἰδικὴν κατάστασιν ἐκάστου τῶν πλανητῶν τούτων.

Ἡ ἀρχικὴ οὖν ὕλικὴ σύνθεσις ἐκάστου πλανῆτου, ἀπ' ἀρχῆς ὑπέστη μεταβολὴν, μικρὰν, μὲν ἴσως, ἀλλ' ὅπως δὴποτε πραγματικὴν· ἡ διαφορὰ δὲ ὑπῆρξε τοσοῦτω μείζων ὅσω μείζων ἦν ἡ διαχωρίζουσα αὐτοὺς ἀπόστασις. Οὕτως ὁ Ποσειδῶν θά ὁμοιάζῃ πλέον τῷ Οὐρανῷ ἢ τῇ Γῇ· ὁ Οὐρανὸς πολὺ πλέον τῷ Κρόνῳ καὶ τῷ Ποσειδῶνι ἢ τῇ Γῇ· καὶ ὁ Ἑρμῆς, ὁ ἔσχατος πάντων σχηματισθεὶς, καὶ ἐν τῇ γειτονίᾳ τοῦ ἡλίου διαμείνας, θά διαφέρει ἐξαιρετικῶς τῷ Κρόνῳ, Οὐρανῷ, καὶ Ποσειδῶνι.

Ἡ πιθανότης αὐτῆ ἐνισχύεται καὶ βεβαίαι σήμερον καθίσταται διὰ τῆς φασματικῆς ἀναλύσεως (analyse spectrale).

Τοῦ ἀνατομικοῦ καταρτισμοῦ τῶν ζωϊκῶν ὄντων ἀναπτυσθέντος ὑπὸ περιστάσεις τοσοῦτω διαφόρους τῶν ἡμετέρων, προφανῶς καθίσταται, χωρὶς νὰ εἰσέλθωμεν εἰς μικρολόγους λεπτομερείας, ὅτι τὰ περισσώτερά των ἡμετέρων ὀργάνων δὲν ὑπάρχουσιν εἰς τὰ σφ-

ματα τῶν ἐν τοῖς ἄλλοις πλανήταις ὄντων, ἢ ὑπάρχουσιν ὑπὸ διάφορον σχηματισμὸν, ἐνῶ ἐξ ἄλλου τὰ ἡμῖν ἄγνωστα ταῦτα ὄντα, κέκτηνται αἰσθησεις, ὧν ἡμεῖς ἀδυνατοῦμεν νὰ σχηματίσωμεν ἰδέαν τινά, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι στερούμεθα τοιούτων. Βλέπομεν λοιπὸν ὅτι ἡ ἀπλή, ἀλλὰ μετ' ἐπιστάσις γινομένη πιστὴ καὶ ἀκριβὴς ἐρμηνεία τοῦ τρόπου τῆς ἐπενεργείας τῶν δυνάμεων τῆς φύσεως, ἀγεί ἡμᾶς εἰς τὸ ἀναπόφευκτον συμπέρασμα, ὅτι τὰ ζωϊκὰ ὄντα τὰ ἐν τοῖς ἄλλοις πλανήταις ὑπάρχοντα, διαφέρουσι διαρρήδη τῶν ἐπιγείων.

Ἦδη, ἐπειδὴ ὡς εἶδομεν τὸ ἀνθρώπινον γένος δὲν διαφέρει ἀνατομικῶς τῶν ἐν τῇ ζωολογικῇ τάξει προηγησαμένων αὐτῶ ὄντων, καὶ ὅτι τοῦτο ὡς καὶ πᾶν ἄλλο, δὲν σχηματίζει αὐθύπαρκτον τινα καὶ ἀνεξάρτητον πλάσιν, ἀλλ' εἶναι εἰς ἀπλοῦς κρίκος τῆς ὅλης ζωολογικῆς ἀλύσου, καὶ ὁ τελευταῖος μόνον καὶ τελειότερος, ἔπεται κατὰ συνέπειαν ὅτι οἱ ἄνθρωποι τῶν ἄλλων κόσμων, εἴτε τὰ ἐκεῖ ὑπάρχοντα ὄντα, εἰσὶν ὅ,τι καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς, ἦτοι τὸ κατακτητικόν, λογικόν, ἠθικόν, σκεπτικόν, ἐρώμενον καὶ προοδευτικόν ὄν καὶ ὅτι οἱ ἄνθρωποι τῶν ἄλλων πλανητῶν δὲν φέρουσι τὸν ἡμέτερον τύπον, καὶ κατ' οὐδὲν ὁμοιάζουσιν ἡμῖν.

Τοιαῦτα εἰσὶ τὰ φυσιολογικὰ συμπεράσματα, τὰ ὁποῖα ἐν τῇ ἐνεσώσῃ προόδῳ τῆς ἐπιστήμης; δυνάμεθα νὰ ἐξάξωμεν ἐκ τῶν γνώσεων ἡμῶν τοῦ παγκοσμίου συστήματος. Εἶναι ταῦτα συμπεράσματα ἐπιστημονικὰ, τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν μὲ τὰ καίγνια τῶν πλάσμάτων τῆς φαντασίας πλείστων ὄσων μυθιστοριογράφων, οἵτινες ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν ποικίλων καὶ ἀλλοκότων ἐμπνεύσεων, εὐηρεστήθησαν νὰ φέρωσιν εἰς φῶς περὶ τῶν ἄλλων κόσμων, πᾶν ὅ,τι ἡ γόνιμος καὶ ἐξἄλλος, ὄσον καὶ ἰδιότροπος αὐτῶν φαντασία, περιέκλειε καὶ ἐνεκμύονε.

Οὕτως ἐσχηματίσθησαν καὶ ἀνεπτύχθησαν ἐφ' ὅλων τῶν πλανητῶν αἱ ποικίλαι διαμορφώσεις τῆς ἀνεξαντλήτου ταύτης ζωϊκῆς δυνάμεως, ἧτις πληροῖ τὸ Σύμπαν. Ἐν τῷ διαστήματι καὶ τῷ χρόνῳ, διαδέχονται ἀλλήλας αἱ σφαιρῖαι αὐταὶ τοῦ οὐρανοῦ, αἵτινες ἀνατυποῦσιν ἐν τῷ ἀπείρῳ καὶ τῇ αἰωνιότητι εἰς ἑκατομμύρια ἀντιτύπων τὴν βίβλον τῆς ζωῆς, ἣν μόλις ἡμεῖς συλλαβίζομεν. Τὸ θέαμα τοῦ σύμπαντος ἔσται εἰς τὸ ἐξῆς ἀλλοῖον διὰ τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Οὐχὶ πλέον τὴν ἐρημίαν καὶ τὸν θάνατον ὁ δάκτυλος τῆς Οὐρανίας δεικνύει ἡμῖν ἐν τῇ ἀστεροέσση νυκτὶ, ἀλλὰ τὴν παγκόσμιον καὶ τὴν αἰώνιον ζωὴν.

Ὅποταν ὁμοίαι ταῖς τερψιθύμοις συμφωνίαις γλυκυφθόγγου μεμακρυσμένου ὄργανου, αἱ ἁρμονίαι τῆς ἐσπέρας ἀκούονται ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἐν τῇ βαθυτάτῃ σιγῇ τῆς ἀπομονώσεως ὅταν ὁ ὕστατος κελάρυσμος τοῦ ὑπνώττοντος πτηνοῦ ἐκλίπη καὶ ἡ τελευταία πνοὴ τοῦ ἀνέμου ἀποσβεσθῇ ἐν τῷ φυλλώματι, ὁ μεμακρυσμένος δὲ ψίθυρος τοῦ ρυακίου ἢ ὁ ἀπονεναρκωμένος τῆς θαλάσσης ἐπὶ τῆς παραλίας ρόχος εἰσὶ τὰ μόνα ἔχνη ταρχῆς ἐν τῇ φύσει, τότε τὸ παρερχόμενον τῆς δύσεως μεγάλειον, τὸ βαθύχρονον τοῦ Ζηνίθ κυανοῦν, ὅπερ φαίνεται οἰωνοῖ ἀνεγείρον τὸν οὐράνιον θόλον, οἱ ἀστέρες ὁ εἰς μετὰ τὸν ἕτερον φωτιζόμενοι, ἢ ἀπειρία τοῦ διαστήματος, ἧτις ἐξελίσσεται φωταγωγομένη ὑπὸ ἀπειραρίθμων φωτοβόλων σημείων, καὶ ἡ μεγαλοπρεπὴς προσέλευσις τῶν διαφόρων ἀστερισμῶν, ἐπικαθημένων ἐν δόξῃ ἐπὶ τῶν θρόνων αὐτῶν, ἀπαρτίζουσιν ἀπέραντόν τινα μελωδίαν, πληροῦσαν τὸ διάστημα τῶν θείων αὐτῆς συμφωνιῶν, καὶ ἀπαιροῦσι τὴν ἀνάγκαστον γενομένην ψυχὴν εἰς τὰ ὕψη τοῦ Ἀπείρου. Πάλλουσα τότε ὡς ἡ ἁρμονικὴ χορδὴ, ἧτις τρέμει ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν ζένου τινὸς ἤχου, ἢ ψυχῆ, ἀκροᾶται χωρὶς νὰ ἀκούη, ἀτενίζει χωρὶς νὰ βλέπῃ, καὶ ἐκπληκτος ἐρω-

τᾶ ἑαυτὴν τί εἶναι αὕτη, μικρὸν α μὴ μου ἄπτου» τοῦ παγκοσμίου ἄλλους, ἐνώπιον τοσούτων τεραστίων ἠλίων, καὶ ἀπειραρίθμων κόσμων;

Εἴμεθα ἴσως ἡμεῖς ἀπλοῦς τις ἦχος τῆς ἀπείρου ἁρμονίας, ἢ πνοὴ τις ἀνεπαίσθητος ἐν τῷ κόλπῳ τῆς φύσεως; Παρερχόμεθα ἴσως ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου πλανήτου, ὡς οἱ ὠχροὶ ἐκεῖνοι σπινθηρες, οἵτινες ὀλισθαίνουσιν ἐπὶ στιγμὴν ὑπὸ τὸν οὐράνιον θόλον, καὶ ἀκαριαίως ἀποσβέννυνται; ὦ φύσις! φύσις ἀνεξίχνιαστος καὶ ἀνεξερεύνητος! ὁπόσα ἐγκρύπτεις μυστήρια!

(Ἐκ τῶν τοῦ Φλαμαριῶν)

M. I. LOBERGOS

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Νέοι σημαντήρες. — Ἀπὸ τινος ἐν Ἀγγλίᾳ χρήσις γίνεται σημαντήρων φωτιζόμενων δι' αέριου καὶ τοποθετουμένων ὅπου ὕψαλος ἢ ἄλλα ἐπικίνδυνα διὰ τὴν ναυτιλίαν μέρη ὑπάρχουσι. Τὰ πρὸς τοῦτο πειράματα ἐπέτυχον πληρέστατα. Οἱ σημαντήρες οὗτοι κατασκευάζονται ἐκ σιδήρου, ἔχουσι σχῆμα βυτίου, διαμερίσματα ἐσωτερικὰ περιέχοντα αέριον, φέρουσι δὲ φανὸν ἐκ διαθλαστικοῦ κρυστάλλου. ἄνωθεν τοῦ φανοῦ ὑπάρχει κάλυμμα προφυλάσσον αὐτὸν, ἐγκλείοντα σωλήνας δι' ὧν κυκλοφορεῖ ἐν αὐτῷ ὁ ἀναγκαῖος πρὸς τὴν καῦσιν ἀήρ. Τὸ αέριον τοῦ φανοῦ τούτου δὲν εἶναι ἐκ τοῦ συνήθους φωτιστικοῦ αέριου, ἀλλ' ἄλλου εἶδους, κατασκευαζόμενον ἐκ λιπαρῶν οὐσιῶν, οἷον ἐκ τῶν καταλοίπων τῶν φυτικῶν καὶ δρυκτῶν ἐλαίων. Τὸ αέριον τοῦτο ἔχει κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἐνεργείας του πῆσιν πέντε ἀτμοσφαιρῶν καίει δὲ ἀενάως. Κατὰ τι πείραμα γινόμενον ἐν Σούρις, τοιοῦτος φανὸς ἐξηκολούθει φανῶν ἐπὶ δέκα ὅλους μῆνας.

Προκειμένου νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ ἀνακάλυψις

αὕτη καὶ εἰς τὴν διώρυγα τοῦ Σουέζ, ἐστάλη εἰς Πόρτ-Σαῖτ σημαντήρ, δυνάμενος νὰ καίῃ ἐπὶ ἐξ ὅλους μῆνας χωρὶς νὰ λάβῃ ἀνάγκην νέου φωταερίου, ἔχων διάμετρον 2μ.10 καὶ χωρητικότητά 4,200 λιτρῶν αερίου, οὐτινος ἢ πίεσις εἶναι ἐπτὰ ἀτμοσφαιρῶν. Ὑπελογίσθη δ' ὅτι ἡ ἀξία τοῦ καθ' ἐκάστην καταναλισκομένου αερίου ἐν τῷ ρηθέντι σημαντήρῳ μόλις θ' ἀνῆρχετο εἰς 25(00 τοῦ φράγκου.

Κατὰ τὸ 1867 ἐγένετο ἀπόπειρα φωτισμοῦ τοιούτων σημαντήρων δι' ἠλεκτρικοῦ φωτός, ἧτις ὅμως ἀπέτυχε.

Ὁρυχεία. — Κατὰ τινα στατιστικὴν τὰ μεταλλεῖα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου παρήγαγον τὸ ἐξῆς ποσὸν κατὰ τὸ 1880. Χρυσοῦ μὲν 33 1)2 ἑκατομμύρια δολλαρίων, ἀργύρου δὲ 40 ἑκατομ. Τὸ Κολοράδον παρέσχε τὸ μεγαλύτερον τῆς ἐξαγωγῆς ποσόν. Ἡ παραγωγή τοῦ 1880 εἶναι περίπου παραπλήσια τῇ τοῦ 1879.

Ὑποχθόνιος τηλεγράφος. — Ληφθεῖσάν ὑπ' ὄψιν τῶν ζημιῶν, ἀς τὸ ψῦχος καὶ αἱ θύελλαι δύνανται νὰ ἐπενέγκωσιν εἰς τὰ τηλεγραφικὰ σύρματα, σκέψις γίνεται περὶ τῆς ἐγκατορύξεως αὐτῶν εἰς τὸ ἔδαφος, ὅπως οὕτω καταστῶσιν αὐτὰ μὲν ἀσφαλέστερα, ἦττον δὲ δαπάνηρά ἢ τηλεγραφικὴ καὶ τηλεφωνικὴ συγκοινωνία. Τὸ ζήτημα τοῦτο ἔλυσε ἡ Πρωσικὴ κυβέρνησις, ἧτις ἀπὸ τοῦ 1875 εἰργάζετο πρὸς τοῦτο, στρώσασα τὰς κυριωτέρας τοῦ Κράτους συγκοινωνίας δι' ὑποχθονίων κάλων. Γίνεται δ' ὁ κάλος οὗτος ὡδὲ πως: Ἐπτὰ σύρματα συμπλέονται ἐν εἶδη σχοινοῦ, εἶτα δὲ περιβάλλονται ὑπὸ ἴστού ἐκ σιδήρου σύρματος, προφυλασσόμενον καὶ τούτου ὑπὸ ἀδιαπεράστου οὐσίας. Σκάπτεται εἶτα τάφος 90 ἑκατοσομέτρων βάθους καὶ ἐν αὐτῇ ἐναποτίθεται ὁ οὕτως κατεσκευασμένος κάλος. Οἱ ἐν Γερμανίᾳ

τοιούτοι, τοποθετηθέντες πρὸ 5 ἐτῶν, οὐδεμίαν ὑπέστησαν βλάβην.

Ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις ἡ Τηλεγραφικὴ ἑταιρεία Wester-Union κατέγεινε καὶ αὐτὴ εἰς τὴν λύσιν τοῦ ἀνωτέρω ζητήματος, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ λύσῃ αὐτὸ ἕνεκα τῶν πολλῶν ποταμῶν, ὧν τὸ ρεῦμα εὐκόλως κατέστρεφε τὸν κάλων. Δὲν εὐρέθη εἰσέτι κατάλληλος οὐσία δυναμένη ν' ἀνθέξῃ εἰς τὸ ποτάμιον ρεῦμα. Ἀρίστη τῶν οὐσιῶν ἐθεωρήθη ἡ γουτταπέρκα, ἀλλὰ τὸ ὑπέρογκον τῆς τιμῆς αὐτῆς καθιστᾷ αὐτὴν ἀσύμφορον. Μεταξὺ ἄλλων καὶ ἡ Γαλλία ποιεῖται πειράματα πρὸς λύσιν τοῦ ζητήματος τούτου, ἀλλ' εἰσέτι δὲν ἐπετεύχθη εὐάρεστον ἐξαγόμενον.

Ἱεροκῆρυξ. — Περὶ τινος Ἱεροκῆρυκος ἀνικάνου καὶ μὴ ἐξερχομένου τῆς οἰκίας, ἕνεκα τῶν κατὰ τὴν ἀγορὰν πολλῶν ὀφειλῶν του, εἰμὴ μόνον κατὰ Κυριακὴν, ὅπως διδάξῃ ἀπ' ἀμθωνος ὁ Δρ. Χίλλ, εἶπεν.

— Ὁ αἰδεσιμώτατος τὰς μὲν ἕξ ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος καθίσταται ἀόρατος, τὴν δὲ ἐβδόμην ἀκατάληπτος.

Ἀσυγχώρητος περιέργεια. — Ὁ Ταλλεϋράνδος, ὅτε διετέλει ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν ὑπὸ τὸ Διευθυντήριον, δὲν εἶχε σωρεύσει εἰσέτι τὰ ἀμύθητα πλούτη του, καὶ ἠγάπα νὰ κάμνῃ χρέη, τὰ ὅποια νὰ μὴ πληρῶνῃ ποτέ.

Ἡμέραν τινὰ ἀμαξοποιὸς τις, ὅστις τῷ κατεσκεύασε πολυτελῆ ἀμαξάν, ἔφερεν αὐτῷ τὸ τιμολόγιον πρὸς ἐξαργύρωσιν. Ὁ διάσημος διπλωμάτης ἀνέγνωσε πρῶτον αὐτὸ, εἶτα δ' εἶπε τῷ ἀμαξοποιῷ:

— Ἀφοῦ ἔχετε νὰ λάβητε, βεβαίως πρέπει νὰ πληρωθῆτε.

— Πολίτα ὑπουργέ! ἐφώνησε ὁ ἀμαξοποιός, θὰ μὲ ὑποχρεώσητε μεγάλως ἂν μὲ πληρώσητε.

— Τοῦτο εἶνε καθήκον μου, ἀπήντησεν ὁ ὑπουργός.

— Πότε λοιπὸν νὰ ἔλθω, πολίτα ὑπουργέ, διὰ νὰ λάβω τὰ χρήματα;

— Πότε; . . . ἐπανελάθεν ὁ ὑπουργός, ὡ! εἶσθε πολὺ περιέργος, καὶ ἡ περιέργεια δὲν εἶναι πάντοτε ἀρετὴ.

Ἀθώτης ὀφειλέτου. — Κύριός τις μετέβη πρὸς τινὰ ὀφειλέτην του πρὸ πολλοῦ δυστροποῦντα καὶ εἶπεν αὐτῷ:

— Πότε τέλος πάντων, κύριε, ἔννοεῖς νὰ μὲ πληρώσης;

— Ἄμα ἔχω χρήματα, ἀπήντησεν ὁ ὀφειλέτης.

— Δὲν ἔχεις χρήματα; Σὲ κάμνω ἐγὼ καὶ εὐρίσκεις. . . . εἶπεν ἀπειλητικῶς ὁ πιστωτής.

— Θὰ μὲ ὑποχρεώσης, φίλε μου. Ἐὰν κάμῃς ὥστε νὰ εὐρῶ χρήματα, μὴ ἀμφιβάλεις ὅτι τότε οὐ μόνον θὰ σοὶ εὐγνωμῶ, ἀλλὰ καὶ θὰ σὲ πληρώσω ἀμέσως.

Βούλησις ἐπελθοῦσα. — Κύριός τις λίαν κακοπληρωτὴς ὑπέγραψε συνάλλαγμα πληρωτέον κατὰ βούλησιν· ἐπειδὴ δὲ οὐδέποτε ἐξηργύρου αὐτὸ, ἐνήχθη ὑπὸ τοῦ πιστωτοῦ εἰς τὸ Δικαστήριον.

— Διατί, ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ δικαστής, δὲν πληρώνεις τὸ χρέος σου;

— Διότι, ἀπήντησεν οὗτος, δὲν μοὶ ἐπῆλθεν ἡ βούλησις εἰσέτι· ὑποχρεοῦμαι δὲ νὰ πληρώσω μόνον ὅταν μοὶ ἐπέλθῃ ἡ τοιαύτη βούλησις.

— Ὁδηγήσατέ τον εἰς τὴν φυλακὴν, εἶπεν ὁ δικαστής, ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς κλητῆρας.

— Σταθῆτε, ἀνέκραξεν ὁ ὀφειλέτης, μὴ ἐνοχλεῖσθε, διότι ἴσα ἴσα ταύτην τὴν στιγμήν μοὶ ἐπῆλθεν ἡ βούλησις νὰ πληρώσω.

Τὰ ὑποδήματα τοῦ Σέριδαν. — Ὁ Ριχάρδος Σέριδαν, συγγραφεὺς τῆς κλασικῆς κωμωδίας « Ἡ Σχολὴ τῆς κακολογίας » ἔφθασεν εἰς τοιοῦτον σημεῖον, ὥστε οὐδεὶς πλέον ἐπίστωνεν αὐτόν. Ἐπασχε δὲ ἐξ ἀνεχείας καὶ πάντες ἐγίνωσκον τοῦτο.

Ἡμέραν τινὰ ὁ Σέριδαν μετέβη πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ πρίγκιπος τῆς Οὐαλλίας. Ἡ Α. Υ. ἰδὼν ὅτι ὁ δραματικὸς συγγραφεὺς ἔφερε νέα ὑποδήματα,

— Πῶς; Σέριδαν, τῷ λέγει· ἔχεις νέα ὑποδήματα;

— Ναι, ὑψηλότατε· καὶ στοιχηματίζω ὅτι δὲν θὰ μαντεύσητε πῶς τὰ ἐπέτυχα.

— Ἐπὶ πιστώσει;

— Ὅχι.

— Τὰ εὔρες ἴσως ἐν μέσῃ τῇ ὁδῷ;

— Καὶ τίς εἶναι δυνατὸν ν' ἀπωλέσῃ ζεῦγος νέων ὑποδημάτων;

— Σοὶ τὰ ἐδώρησέ τις;

— Ἡ γενναιότης δὲν εἶναι κτῆμα κοινόν. Τίς χαρίζει ζεῦγος ὑποδημάτων νέων ὡς λήψιν ταμβάκου;

— Τότε . . . τὰ ἐκλεψες;

— Μὲ συκοφαντεῖτε, Ὑψηλότατε. Δὲν εἶμαι οὔτε ὑπῆρξα ποτὲ κλέπτης.

— Τότε λοιπὸν πῶς διάβολον τὰ ἐπέτυχες;

— Τὰ ἐπλήρωσα!

— Ὁ! τότε ἔχεις δίκαιον. Τὸ τοιοῦτον οὔτε ὁ διάβολος δὲν θὰ τὸ ἐμάντευε.

Αὐτόγραφον Τάσσου. — Ὁ Μαρκεσίος τῆς Βιλλανόθας ἔχει ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ του συλλογὴν αὐτογράφων μεγάλων ἀνδρῶν καὶ διασήμων συγγραφέων. Μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρχει καὶ τὸ ἐξῆς, γραφέν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ τῆς « Ἐλευθερωθείσης Ἱερουσαλὴμ » ὅτε ἦν ἡλικίας 25 ἐτῶν.

« Ὁ ὑποφαινόμενος διαδηλῶ ὅτι ἔλαβον « παρὰ τοῦ κ. Ἀβραάμ Λέβη 25 φράγκα,

» δι' αὐτοῦ ἀφῆκα ὡς ἐνέχειρον μίαν σπᾶν θην τοῦ πατρός μου, 6 ὑποκάμισα, 7 δὲσάνας καὶ 2 χειρόμακτρα.

« Τῇ 2 Μαρτίου 1570.

« ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΣ ΤΑΣΣΟΣ. »

Ἔργα Οὐγγῶ. — Τῷ 1823 ὁ Βίκτωρ Οὐγγῶ ἐπώλησε τὸ πρῶτον μυθιστόρημά του, τὸν « Χὰν τῆς Ἰσλανδίας » ἀντὶ 300 φρ.

Τῷ 1825 τὸ ἕτερον μυθιστόρημά του, τὸν « Βουκ-Ζαργάλ, ἀντὶ 1,200 φράγκων.

Τῷ 1831 ὁμοῦ ἐπώλησε τὴν « Παναγίαν τῶν Παρισίων » ἀντὶ 200,000 φρ.

Ἐκτοτε ὁ Οὐγγῶ ἀπῆται ὑπέρογκα διὰ τὰ συγγράμματά του ποσά. Σήμερον δυναμέθα νὰ εἰπώμεν ἀφόβως ὅτι ὁ ἀκριβώτερον πληρονόμος συγγραφεὺς εἶναι ὁ Οὐγγῶ. Ἀμύθητα εἰσὶ τὰ ποσά, ἅτινα ὠφελήθη πωλῶν τὰ συγγράμματά του. Ὁ ἐκδότης του κ. Λακροά, ἐχρεωκόπησε συνεπείᾳ τῶν ὑπερόγκων τούτων πληρωμῶν.

Ἱατροῦ παρήγορος διάγνωσις. — Ἐμπορὸς τις μετὰ πέντε μῆνας ἀφοῦ ἐνουμφεύθη, ἀπέκτησεν ὠραιότατον υἱόν· ὁ ἀγαθὸς πατὴρ ἐτρόμαξε διὰ τοῦτο, φοβούμενος μήπως ἡ σύζυγός του πάσχει φυσικόν τι ἐλάττωμα καὶ ἔσπευσε πρὸς τὸν ἱατρόν.

— Πῶς ἔγεινε τοῦτο; ἱατρέ μου, ἠρώτησε κατατρομασμένος.

— Τίς ἠξέουρες; ἀπεκρίθη ὁ ἱατρός, ἀλλ' ἠσύχασε, φίλε μου, αὐτὸ συμβαίνει συχνὰ εἰς τὸ πρῶτον τέκνον, ἀλλὰ ποτὲ εἰς τὰ ἄλλα.

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΣΥΓΓΝΩΜΗΝ.

(Ἐκ τῶν τοῦ Μεταστάσιου)

Συγγνώμη, φίλη, ἀλλ' αὐτὴν τὴν ἄδικον ὀργὴν σου Δὲν ἐνοῶ ἢ ἔμ' ἔνοχος; Ἀλλὰ... τί σ' εἶπον τέλος;

